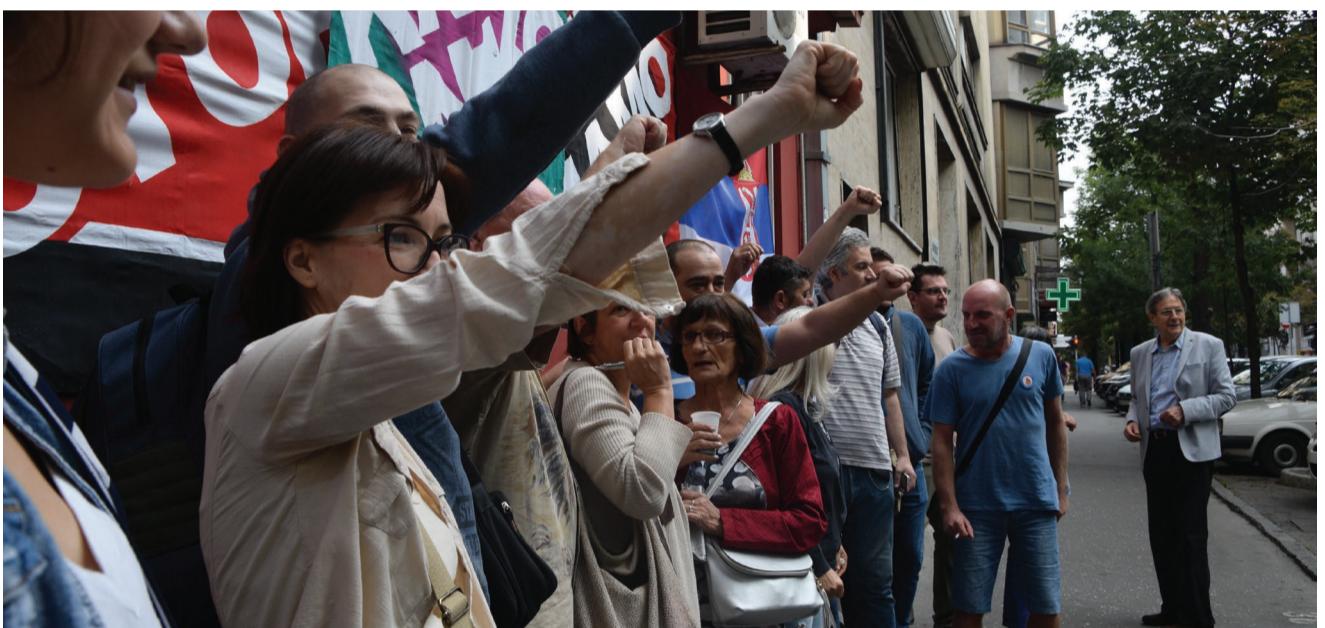

AKTIVIZAM 2018

DVE žene koje u ovom broju svedoče o životu pod opsadom imaju još nešto zajedničko, osim patnje – kada god su u prilici, i Tatjana i Milica su aktivne u podršci drugima kojima preti izbacivanje na ulicu. Ne odgovaraju uobičajenoj predstavi o aktivistkinji? Da, biće da ove godine promena napokon dolazi odozdo :)

Učitelj neznačica

ŽIVOT POD OPSADOM TATJANA

Tatjana u podršci porodici Petrović u ulici Svetozara Markovića, avgust 2017.

Foto: Zdržana akcija Krov nad glavom

POKUŠAJ iseljenja Tatjane Anić u julu prošle godine bio je jedan od prvih koji su privukli pažnju aktivista Kolektivne obrane stanara i Združene akcije Krov nad glavom, a potom i šire javnosti. Tatjana je nekako dana uoči zakazanog iseljenja zatražila pomoći putem videa na društvenim mrežama. Na njen apel se na dan iseljenja ispred zgrade okupilo nekoliko desetina solidarnih građana, zbg čega je izvršitelj odustao. Problem još uvek nije trajno rešen, Tatjana i njen maloletni sin još uvek žive pod opsadom.

TA: Kupila stan u ulici Visokog Stevana još 2007. godine i do tada živim u njemu sa detetom. Nisam znala da imam ikakav problem sa vlasništvom do pre dve godine, kada je izvršitelj sa advokatom suprotne strane zakucao na vrata i rekao da je došao da nas iseli iz stana. Prilikom nije rekao da seli mene, nego NN lice, jer je navodno moj stan u vlasništvu Željka Subašića. Bili smo šokirani, međutim, taj put nas nisu iselili nego su nam dali priliku da se malo konsolidujemo i dođemo sebi. Slediće iseljenje je bilo zakazano za juli 2017. godine. Problem je nastao oko slediće stvari: ja sam kupila stan u osnovu ugovora o razmeni koji su potpisali prvi vlasnik stana i investitor, po kojem investitor obezbeđuje prvotnu vlasniku mog stanu neki stan na drugoj lokaciji. Ukoliko ne ispunim uslove ugovora, na obezbeđenje se daje neki drugi stan, ne moj, ili novčana nadoknada. Takođe, imam i papir po kom se prvi vlasnik mog stanu odriče stana i predaje ga u vlasništvo Željka

Subašića, koji je i bio investitor zgrade i mog stanu. Ja sam na osnovu toga i potpisala ugovor i kupila stan od investitora. Kasnije, pošto investitor nije ispunio prvom vlasniku šta je trebalo po ugovoru između njih, taj prvi vlasnik kreće u parnicu, ali mene niko ne obaveštava. Parница kreće, čini mi se, 2009. ili 2010. godine i postupajuća sudija donosi pravstveno rešenje, kojim se raskida ugovor o razmeni, a da mene nije uključila u spor, iako i tužilac i tuženi u svojim izjavama kažu da sam ja već kupila predmet stan, čime su apsolutno uskršćena moja prava. Nakon toga, investitor je uložio žalbu Apelacionom судu na pravstveno rešenje, gde jasno navodi da sud nije utvrdio tačno sve činjenice i da sam ja stan od njega kupila još 2007. godine, po važećem ugovoru o razmeni. Apelacioni sud je uvažio žalbu i ponudio pravstveno rešenje, sa jasnim uputstvima da je potrebno utvrditi činjenice i da li sam kupila stan pre početka procesa, te da je obaveza tužioca da dokaze da je neprekrotnost koju potražuje u vlasništvu onoga od koga je potražuje, dakle u vlasništvu investitora. Time je Apelacioni sud potvrdio da sam oštećena postupanjem sudije. Ja sam naravno stan kupila daleko pre pokretanja parnice, ali je postupajuća sudija ponovo donela odluku istovetnu prethodnoj, dakle oglušila se potpuno na rešenje i uputstva Apelacionog suda, čime je zapravo i stvorena situacija u kojoj sam danas. Da je sud poštovao rešenje Apelacionog suda, uključio me u proces i dozvolio mi da podnesem dokaze o vlasništvu stana, ne bi

za samoobrazovanje **Ritten** drustvena pitanja uciteljneznaca.org

Imenovati TO ratom

bilo doneto rešenje iz kog sledi oduzimanje mog stana, već bi se šteta tužiocu, koja je nastala neispunjnjem ugovora o razmeni, bila nadoknadena na drugi način. Onda je predmet došao do izvršenja i drugo izvršenje je bilo zakazano u julu 2017. godine.

Šta se desilo na tom izvršenju, kako se završilo?

Pa, završilo se tako što sam preko društvenih mreža tražila pomoći od ljudi, od vas i od drugih udruženja. Ljudi su se okupili i sprečili su to izvršenje i izvršitelj nije mogao da pride mom stanu...

Kako je komšiluk reagova i kakva je generalna situacija u zgradu povodom toga?

U mojoj zgradi je problem to što smo od vlasnika stanova samo nas troje-četvero stanari koji tu živimo. Ostalo su podstanari. Osim toga, bila je sezona godišnjih odmora, tako da od stanara konkretno iz zgrade nisam mogla imati podršku, jer nisu bili tu. Kasnije su mi stali poruke podrške tipa: „Ne sme to da se desi, sledeći put ćemo biti tu...“, ali u trenutku kad su dolazili da nas isele bila je samo jedna komšinica sa prvog sprata i deset-petaest ljudi iz komšiluka iz okolnih zgrada. Realno, nisam ni ja imala vremena mnogo da to sve organizujem sa komšilukom. Više je bilo ljudi koji su došli sa strane.

Niste imali vremena jer ni to drugo iseljenje praktično nije bilo najavljeni?

Ne, meni ni prvo ni drugo iseljenje nije najavljeni, jer se ne isjavljavam ja imenom i prezimenom kao Tatjana Anić. Piše da se seli Željko Subašić sa stvarima. Znači, ja nikada nisam dobila akt na osnovu koga treba da se selim, ni prvi ni drugi put. U prvom nisu imala ni najavu, u drugom sam obaveštena zbg socijalne službe. Čuli su da imam malo dete, da nisam u braku, pa su morali da najave iseljenje zbg Centra za socijalni rad. Ali neko zvanično obaveštene da treba da se selim ja, Tatjana Anić, nikad nisam dobila.

Da li je zakazano sledeće iseljenje?

Sledeće iseljenje nije zakazano. Uložila sam prigovor i tražila privremenu meru. Privremena mera mi je odbijena u delu u kojim tražim prekid izvršenja iseljenja, a prihvaćena u delu u kom se zabranjuje da mi se nanese bilo kakva steta, što je protivrečno, pa sam uložila žalbu Apelacionom судu, povodom dela privremene mere koji nije usvojen. Sada čekamo odgovor Apelacionog suda. Izvršitelj je zauzeo stav da će daljem izvršenju doneti odluku kada privremena mera bude pravosnažna, to jest nakon odluke Apelacionog suda. Inače, u mojoj situaciji postoji još jedna komplikacija, a to je da je izvršni postupak mog iseljenja pokrenut po starom zakonu, a da sam ja žalbe i sve drugo pokrenula po novom zakonu, između kojih postoje proceduralne razlike.

Znaju li se neki datumi kada će sudovi odlučiti?

Ne. Zasad ne znam ništa. Dobili smo informaciju da je otišlo na apelaciju, i sad dalje što će biti ne znamo. U međuvremenu sam pokrenula postupak za utvrđivanje vlasništva. Nijedno ročište nije zakazano, kako je došao do izvršenja i drugo izvršenje je bilo zakazano u julu 2017. godine.

Kako izgleda živeti dok sve to traje, pod takvim pritiskom?

Užasno je živeti pod tim pritiskom. Sad smo se malo i stabilizovali. Zbog velikog stresa imala sam i zdravstveni problema. Život mi se promenio iz temelja. Nikada nisam sigurna ako negdje odem da li ću moći da se vratim, da li će mi neko obiti stan, useli se... Zgrosno je živeti tako kad ne znaš gde ćeš sutra spavati. Ne mogu ništa ni da planiram. Recimo, treba da se kreči, a muka mi je da krećim i da bilo šta ulažem u stan jer ne znam da li ću sutra biti tu, a pri tome je stan uredno plaćen, infostan je na moje ime, deset godina sam u posedu... Ne znam na čemu sam. Dete treba da upišem u školu, ne znam ni u koju školu, gde ću, što će... Da li ću sutra biti tu, da li neću... Stalni mi to stoje negde u glavi da svaki čas mogu da me izbace na ulicu i to je veliki pritisak i stres.

Imate malo dete. Kako on reaguje, da li je svestan situacije u koj se nalazi?

Pa, mali je on još, ja sam mu objasnila otrlike koliko sam mogla. Onaj dan kad je bilo iseljenje rekla sam: „Neki loši ljudi doče da nas izbace na ulicu, a ovi drugari su tu da to spreče.“ Tako da on ima pojma što se dešava. Mislim da treba da zna, ne mogu da krijem od deteta da imamo takav problem. Postavlja pitanje: „Zašto ne možemo da idemo ovamo, zašto ne možemo da idemo onamo?“ Odgovaram mu: „Pa, ne možemo, moramo da čuvamo kuću.“ Svestan je da imamo problem, a i tu je, čuje što se dešava. Ja nemam njega gde da ostavim. Ide sa mnom, zna da postoje neki „loši ljudi“, to je jedna kategorija, i druga kategorija su „drugari“, to je ekipa s kojom smo se družili i koja nam pomaže da se ne desi iseljenje.

Da li se pojavitijao u međuvremenu taj prvi vlasnik vašeg stana?

Ne, ja nemam nikakav kontakt s njim, osim što je bio prisutan na drugom pokušaju iseljenja. Ovaj investitor je prevario silan narod, sve nas. Između ostalog izgradio je zgradu u mom neposrednom komšiluku, ima 13 stanova, a oko 90 vlasnika otrlike. On je odležao pet godina, prverenje veliki novac, nikom ništa nije vratio, šeta slobodno Beogradom, brija njega za nas koji smo ostali u problemu. Tako da, ako mene sele, i ja budem morala da tražim novac od investitora koji mi je prevario, to je „čao“, gotova priča, nema od toga ništa. Znači, moj novac za koji sam prodala očevinu da bih kupila stan otić će nigde. Zato što se neko predomislio. Ja razumem i tog čoveka koji je prevaren, ali nisam mu ja napravila problem nego investitor. Treba njega da ga ganja, a ne mene da iseljava. Negde sam čak pročitala u dokumentaciji da je njuju nudena novčana nadoknada za sve to i da je on odbio, da hoće baš stan. Ni znam da li je to tačno, ali provuklo se kroz neki zapisnik. Nije mi jasno zašto baš hoće moj stan, zašto nije tražio neki drugi kako i stoje u ugovoru.

Kako je izgledao taj prvi susret sa izvršiteljima, kad su vam došli na vrata?

Ja sam ih pustila da uđu u stan. Ja se sad ne sećam dobro... Znam sigurno da je bio izvršitelj, bio je advokat prvog vlasnika stana i mislim da je bio policija, ali nisam sigurna, bila sam u totalnom šoku. Ja sam ih pitala o čemu se radi i izvršitelj mi je objasnio. Pokazala sam moju dokumentaciju, ugovor, sve... A advokat je rekao: „To je sve ponistišeno.“ Kako može da bude ponistišeno? Tako onda može svako da bude u problemu. Kako ja mogu da znam da se oni nisu dogovorili, uzeš novac, pa sad hajde da uzmem i stan ponovo... Izvršitelj je tada, tog prvog puta bio prilično korektan. Zadržali su se oko pola sata, napravili zapisnik da izvršenje nije moguće, da je tu malo dete, da treba da bude prisutna i socijalna služba... Tako da je i prvi put blago izgledalo, drugi put je bilo mnogo više stresno. Pitala sam se da li će me izbaciti, što će se desi. Nisam znala ko će doći, da li jedan čovek ili više njih, da li će biti interventna policija, vatrogasci... I pak imam dete, plasiš sam se kako će to sve da njega delovati. Ali, ispalio je dobro za sada. Bitno je da sam dobila vreme zahvaljujući vašoj akciji da mogu da uložim žalbe i pokrenem taj drugi postupak, da se na kraju čuva za te stvari... Nemam nikakva dugovanja, ništa na osnovu čega bi neko mogao da mi uzme stan, sve je uredno plaćeno, za sve postojeće potvrde, uredno su ugovori overeni u suds. Ovo je, po mom mišljenju, čista otimačina.

• Razgovor vodio Zoran Dimitrijević

Izdavač:
Učitelj neznačica i njegovi komiteti

Uredništvo:
Vahida Ramukić, Noa Treister,
Vladimir Novaković, Ivan
Velislavović, Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica

donator:

Švedska
Sverige

partneri:

Imenovati
TO
ratom

Savez za radničko društvo

MILICA

PROGON bivših radnika Trubbenika iz objekata na Konjarniku, Novom Beogradu i Kraljeviću je već godinama jedan od najilustrativnijih primera privatizacione nepravde u Beogradu – radnike koji su zbg pljačke i stečaja preuzeća 2001. godine ostali bez posla, sada izvršitelji izbacuju na ulicu iz objekata izgrađenih za smeštaj

radnika, jer su objekti postali predmet namirenja dugova onog istog gazde koji je opljačkao Trubbenik i ostavio radnike bez posla. Ova „tranziciona“ kontradikcija zvuči traumatično već na rečima. Kad je čujemo, naježimo se i menjamo temu, kanal, stranicu. Kako izgleda svakodnevni život u bezizlazu na kon privatizacije govori nam Milica Jokić, supruga bivšeg radnika Trubbenika, jednog od lidera štrajka koji su radnici pokušali da raskinu privatizacioni ugovor i spreče propast. Milica sa porodicom živi u Trubbenikovom naselju na Konjarniku.

MJ: Trubbenik je prodat 2008. godine i tada nam je vlasnik koji je kupio Trubbenik prve zime isključivo grejanje. Posle dve godine isključili su nam i striju i morali smo da platimo 1.500 evra da bi nam ponovo priključili, i to ne zvanično, nego smo se na razne načine snalazili ko će to da nam priključi, jer taj gazda nije do uopšte legalno da nam se priključi struju. Muž je bio tri godine pred penzijom, dobio je otkaz zbog štrajka, a poslednjih godina dana dok je radio u Trubbeniku taj privatnik je njemu i svima koji žive u Trubbenikovim objektima uzmio sve šta zarade, kao naime troškova. Ako primi platu 45.000 dinara, gazda je njemu sve to oduzimao za nadoknadu vode, struje, grejanja i ostalog, iako to nismo imali. Ali to je bio pritisak na nas da se odselimo, da napravi da nemamo od čega da živimo dokle god smo ovde. Inače, kad smo se uselili u ovaj stan to je bila ruina živa, znači užili smo svoja sredstva da bismo ga doveli u red, da se može pristojno živeti i stanovati. Oni su pokušali na sve načine da nas izbace, dobili smo sudska rešenja da se iselimo. Ulagali smo žalbe i Privrednom i Apelacionom sudu, i od svih sudova smo dobili da moramo da se iselimo. Privrednom sudu smo morali da platimo 35.000 dinara takse zato što smo se žaliли. Štrajkovali smo, žalili se, isli ispred tih javnih ustanova, ispred Predsedništva, ispred Vlade. Bilo je tu nekih obećanja, kao uradiće se nešto, ali ništa se uradiće nije. Da bi prošle godine, 16. maja, došli konačno da nas isele sa sudskom presudom koja glasi da protiv toga nema pravnog leka i da moramo da se iselimo. U martu smo dobili opomenu da 16. maja treba da dođu da nas isle.

Kako je izgledalo iseljenje?

Ma, to je izgledalo grozno. Komšiluk se zaista okupio sav da nas odbrani, bili su očajni, svi smo bili očajni. I svi stariji te ulice su zaista očajni, jer to nas sve čeka i svi očekuju tu istu presudu i tu bahatost od sudova, od države... Ujutru pre nego što će doći izvršioci pojavili su se odjednom kordon policije, komplet ulica je bila blokirana. Na svakih pet metara je stajalo po pet policijaca. To je bilo jezivo. Žalili smo se i predsedniku opštine i svima smo pisali. Predsednik opštine je nešto intervenisao da se ne diraju porodice dok se svima ne reši stambeno pitanje, okupilo se puno ljudi da nas branii, i taj izvršitelj se nije pojавio, nego je došao da nosi trešu od straha. I svakog momenta kad nekog čujem na kapiji očekujem da je neko od njih, da dolaze da nas izbacuju. Znači 70 godina smo nas dvoje ukupno proveli radeći u državi i za državu. Sedamdeset godina! Ako nismo zasluzili taj jedan krov nad glavom... A ne tražimo ni od koga da nam se pokloni nego da platimo. Tražili smo mi to i da otkupimo i svašta smo pokušavali, međutim, nikakva rešenja nam nisu davali da to završimo na neki zakonit način. Tako da živeti ovakvom životom i pod ovakvom presujem je stvarno užas. Imamo dva sina, imamo unuka... Znači, ništa u životu zasluzili nismo posle tolikog rada... Ja ne mogu da shvatim i ne mogu da se pomirim s tim da država nije u mogućnosti da nade neki smeštaj... Da nam omogući da kupimo svoje. Ja sam izbeglica, ali se nikad nisam privila kao izbeglica, jer je muž radio tu. Ja sam radila u Zvorniku, a muž je radio tu. I kad sam došla sa decom, nisam uopšte htela da se prijavljam kao izbeglica, jer sam računala da ima veće sirotinje od mene, da je nekome taj kilogram pasuša neophodan. Muž je radio pa smo mi imali od čega da kupimo. Tako da